

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
 JOAN ODINA, conseller delegat
 CARLES FLO, director general
 BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
 IVAN GRAU, director financer
 ORIOL GALLISSÀ, director comercial
 JOAN SERRA, director de producció
 PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
 QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**COM LA SOBIRANIA POT
COMPORTAR MÉS BENESTAR**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Cal una reflexió

El mirall escocès

Les eleccions al Parlament d'Escòcia del 3 de maig de 2007 han comportat una victòria històrica de l'independentista Scottish National Party (SNP). Per bé que la diferència d'escons ha estat mínima, l'SNP s'ha imposat clarament en vots i guanyat força de manera homogènia en totes les regions i en totes les classes socials. Els laboristes han aguantat els seus resultats gràcies a una molt intensa campanya de la por; tot anunciant el desastre que suposaria la independència i la fi de les subvencions del govern britànic. La poderosa maquinària *Labour*, que no perdia unes eleccions des del 1955, va mobilitzar a darrera hora les seves bases dels barris de protecció oficial, tot organitzant autocars d'aturats i de jubilats i aconseguint així una davallada menor de la prevista a les enquestes.

EL DIARI MÉS SÈRIÓS D'ESCÒCIA, *The Sunday Herald*, recriminava ahir durament el catastrofisme en campanya de Tony Blair i del "Borrell escocès" Gordon Brown, "els intents dels quals d'aterrir l'electorat escocès si votava l'SNP van ser patètics". A casa nostra és curiós que el diari *El País* destaqués, gairebé més que la victòria de l'SNP, els problemes dels vots nuls i el retard en el recompte, obviant que el responsable d'aquest desgavell era directament el govern socialista escocès. Un govern socialista presidit per l'ensopit Jack McConnell, que només ha venut trista i avorrida gestió i que també, com va passar aquí a les darreres eleccions catalanes, fins al final de recompte no va computar els resultats de les regions més favorables a l'SNP, que van capgirar finalment el resultat, donant així la sensació durant hores que el guanyador era el Partit Laborista.

L'ESCOCÈS ADAM SMITH ERA FILL D'UN FUNCIONARI de dunes i va escriure el 1793 el seu conegut llibre *La riquesa de les nacions*, possiblement el llibre més influent escrit mai sobre economia, del qual hi ha una excel·lent versió catalana editada per Edicions 62 a la col·lecció *Clàssics Moderns* (més barata que l'edició castellana gràcies al patrocini de La Caixa). Smith descriu en el seu llibre de finals del segle XVIII els beneficis de la unió d'Escòcia amb l'Anglaterra del 1707: els escocesos podien importar i menjar pa blanc i no s'havien de resagnar només al pa morè, alhora que podien exportar la seva carn de vedella a Anglaterra. Certament, Escòcia s'ha beneficiat durant dos segles i mig de la prosperitat de l'Imperi Britànic al qual pertanyia, gaudint d'un nivell de vida molt superior a la dels seculars pobres veïns nòrdics.

ESCÒCIA, PERÒ, AVUI ESTÀ MOLT LLUNY de la relació idíl·lica que va descriure Adam Smith. Avui Noruega li ha passat al davant gràcies al control dels beneficis del petroli del mar del Nord, beneficis que també es generen a Escòcia però que s'emporta el govern de Londres. I avui també Irlanda supera Escòcia, gràcies al fet que ha sabut captar grans empreses globals, com ara Microsoft, tot practicant una agressiva competència fiscal a Londres en l'impost de societats: oferint tipus impositius més baixos i més i millors desgravacions fiscals que Londres. I així en dotze anys Irlanda ha passat de tenir el PIB per habitant més baix de la UE al més alt. L'SNP vol seguir el camí d'Ir-

XAVIER RAMIRO

"L'SNP s'inspira en el model irlandès, d'ajut i de suport a les empreses via una baixa pressió fiscal, i després s'inspira en el model noruec d'un potent Estat de benestar"

landa quan exigeix que la *devolution* iniciada per Londres fa vuit anys inclogui l'estratègic impost de societats (un impost clau, per cert, que va caure del nostre nou Estatut en el seu pas per Madrid). I l'SNP també vol seguir el camí de Noruega, atès que l'energia eòlica té un gran potencial a Escòcia i ara es vol evitar que passi el mateix que amb el petroli, tot recaptant directament els beneficis d'aquesta nova font d'energia. I és que, mentre els seculars països veïns pobres d'Escòcia han fet un salt espectacular en els darrers quinze anys i figuren avui entre els més rics del món, l'Escòcia dependent del govern britànic presenta un dels menors creixements econòmics d'Europa.

XAVIER SOLANO ÉS UN JOVE POLITÒLEG CATALÀ que fa anys que treballa al Parlament d'Escòcia i que tot just acaba d'escriure un llibre titulat *El mirall escocès*, que serà presentat a Barcelona d'aquí a quatre setmanes. Editat per Dèria i La Magrana, el llibre és un excel·lent relat per aprofundir en l'evolució històrica, econòmica, social i política recent d'Escòcia, que he tingut el plaer de prologar. El fet d'haver treballat com a assessor per a l'SNP, i d'haver pogut parlar i entrevistar molts polítics i economistes locals, converteixen el llibre d'en Xavier Solano en el text de referència que, sobre Escòcia i des d'Escòcia, poden inspirar sobiranistes d'altres nacions sense Estat, especialment els catalans d'avui.

"ESCÒCIA HA ESCOLLIT L'ESPERANÇA per sobre de la por", ha dit Alex Salmond aquest dimarts al programa d'entrevistes de la BBC de Jeremy Paxman (l'equivalent a *La nit al dia* de Mònica Terrizas), alhora que afirmava que "cada generació té dret a un referèndum". Salmond va explicar a tots els britànics com la sobirania pot comportar més benestar: "Primer crearem riquesa per després repartir-la". L'SNP s'inspira en el model irlandès, d'ajut i de suport a les empreses via una baixa pressió fiscal, i després s'inspira en el model noruec d'un potent Estat de benestar. I és per tot plegat que aquest dissabte, mentre seguia a Vilaweb les informacions de la manifestació de València, el whisky escocès que vaig prendre tenia un gust més intens i saborós que mai.

 Marçal
Sintes

La revista de la conselleria d'Economia s'ha dedicat últimament a estudiar l'estat del benestar a Catalunya i Espanya. Pel que fa concretament a l'ensenyament, es recullen algunes dades sobre el cas espanyol que, quan les posem en relació amb altres realitats, ens foren a reflexionar. Pel que fa a l'ensenyament obligatori, queda ben clar que Espanya està al capdavant d'Europa en igualitarisme, però al final de la llista quant a nivell. Això vol dir que la igualtat implica un denominador comú molt baix, implica una gran mediocritat, cosa que, d'altra banda, i com assenyala el professor Gosta Esping-Andersen, autor del text a què em refereixo, no és inevitable. Els volia comentar a continuació un altre article, contingut en aquesta ocasió en l'*Informe Mensual* de La Caixa corresponent al mes d'abril. Hi surten dos requadres tremendament reveladors. En el primer, hi apareix la llista de les vint millors universitats del món. Disses són nord-americanes, dues europees (Cambridge i Oxford) i una japonesa. En la següent pàgina hi ha un gràfic en què es compara l'evolució quant al nombre de premis Nobel nord-americans i europeus al llarg del temps. La partida la guanyen de molt els EUA, que any rere any incrementen la diferència. El 2006, del total de premiats, un 78% eren nord-americans; només un 5% d'Europa. Una Europa dins la qual, recordem-ho, Espanya està situada molt endarrere. Algú potser al·legarà, per exemple, que als EUA només van a la universitat els nois i noies de casa bona. Mentida. Hi entren al voltant de la meitat dels joves, una proporció semblant a l'espanyola.
m.sintes@hotmail.com